



Միսաք Մեծարեւնց

Անձրեւ

Համբոյրն անձրեւին կը թրջէ շափշափ
Վարդէ գիծն անտես բերանի մը շուրջ.
Օ՛հ, աս ի՛նչ գրգանք, օ՛հ, աս ի՛նչ անուրջ,
Որ կը տամկանայ, գաղտ ու հապըշտապ,
Իմ ծաքաւահիւծ, իմ որբեւայրի
Իրիկուններու շուշանին վրայ լուրջ:
Անձրեւոտ գիշեր, գըթա՛ծ քահանայ,
Թօթուէ՛ սրբենի այդ տեղատարափ,
Ջերթ մասունքի ջուր, մինչեւ որ լենայ,
Մինչեւ որ լենա՛յ բաժակն այս պարապ
Իմ երագներուս՝ որ ոսկեմըրափ
Կեցեր է ցրտոտ մարմարին վըրայ:
Օ՛հ, աս ի՛նչ գրգանք, օ՛հ, աս ի՛նչ անուրջ
Կու տաս դուն ինծի, անձրեւո՛տ գիշեր,
Դո՛ւն, բարեբարի, գըթա՛ծ քահանայ,
Որ հին Լլկանքին ժողվեցիր փուշեր,
Եւ հնչեցուցիր բարբառդ՝ ոսկի՛ մուրճ՝
Որ մտքիս նոր նոր դուռեր կը բանայ....